

LUK

Sajtóközlemény

Sébastien MALOBERTI Atelier / Soft machine

2010. március 29. – június 1.

LUK
Budapest 1065
Bajcsy-Zsilinszky köz 2. IV/3
Tel: +36-30-4893569
www.look.org.hu

Megnyitó: 2010. március 29.
Nyitva: minden nap 10-22h
(a lépcsőházba jutás miatt
telefonos egyeztetés ajánlott)

A Luk egy bejárati ajtó
kukucsakáló nyílásában kialakított
non-profit kiállítótér, ami a
kiállítás rendezés hagyományos
formáin túl lehetőséget kíván
nyújtani az intézményes
kereteken kívül eső kísérleti
művészeti kezdeményezések
számára.

Támogatók:

Munkánkban nélkülözhetetlen
segítségét nyújtott:

Adamkó Dávid,
Egyed Anna,
Galambosi Dániel,
Horváth Péter,
Kolozsi Pál,
Meggyesi Gábor,
Polyák Levente,
Soó Ágnes,
Szabó Eszter,
Szalmási Szilárd és
Szűcs Levente.

KÖSZÖNJÜK!

A második kiállítás alkalmával a LUKban Sébastien Maloberti, *Atelier / Soft machine* című videója kerül bemutatásra.

2006-ban Sébastien Maloberti a műtermében az *SF Landscape* című kiállításra készül. A munkafolyamat - nap nap után - fatáblák monotonul ismétlődő kifűsásából áll. A filmben ez a sémává alakuló tevékenység olyan kaleidoszkóp-hallucinációt vetít elénk, ami időközönként megtöri a műteremről készült állóképet. Indusztriális, organikus és szexuális utalások keverednek, miközben a fúró a Kék Duna keringőre táncol.

2008-ban, a videó létrejöttéhez közvetve kapcsolódó Rejtély című kiállítás apropóján Martial Deflacieux kurátor készített Sébastien Malobertivel interjút:

Martial DEFLACIEUX: A kép, amit mutattál, elég titokzatos. Ennek ellenére a fénykép szemmel láthatólag nincs manipulálva...

Sébastien MALOBERTI: Nem, nincsen.

MD: Honnan jön ez a készítés, hogy önmagában mutass be egy helyszínt, anélkül, hogy bármit hozzáadnál?

SM: Eredetileg nem így terveztem. Úgy gondoltam, hogy álmennyezetekkel dolgozom, és aztán véletlenül láttam Michael Haneke *Rejtély* című filmjét, amiben az első snitt egy fix, kimerevített állókép. Ezen a látszólag semmitmondó képen látens feszültség van, akárcsak a térfelügyelő kamerák által rögzített felvételeken. Észrevettem, hogy az én fotóm is tud így működni, és végső soron magában is megállja a helyét. Ráadásul a 'Rejtély', mint cím is jól illett ehhez a projekthez. A kép minden jelentős eleme láthatatlan. Hogy megértsük, miről szól, ismernünk kell a kontextust – ezért fontos ez a beszélgetés [...]. Ez a film egyfajta folytatása.

MD: Mi a képen látható tér?

SM: Ez a hely egy klinikához tartozik. 2006-ban kaptam meg, hogy műteremként használjam. Az itt tartózkodásom alatt különös dolog történt. Rögtön az elején, egy kamion kb. húsz raklapot szállított a helyszínre, ezeknek egy része a képen is látható. A raklapokon 240.000 darab H5N1 vírus ellen használatos védőmaszk volt. Három hónappal később el kellett hagynom a helyet, ugyanis egy vizsgálat kimutatta, hogy az álmennyezetben jelentős mennyiségű azbeszt van. Az egybeesés egyszerre volt komikus és nyugtalanító. Ugyanakkor az egymást keresztező fertőzések gondolata felkeltette érdeklődésemet. A műtermi kontextusban, ahol a képzelet könnyen valósággá válik, ez az eset különleges jelentőséget kapott.

MD: Érdekes, hogy ez a kép is illeszkedik a te sajátos formavilágodba: a képeiden fellelhető rács szerkezetek, a tónusok, főleg a szürkésrózsaszín és a világos barna... ez a fotó elég messze esik attól, ami eddig jellemezte a munkáidat, de egyben sokat is mond róla...

SM: Ez a műterem kulcsfontosságú szerepet játszik a munkámban. Több olyan projektem is volt, amely közvetlenül erre a térre reflektált. A térre, mely rajzokat, szobrokat inspirált (fertőzött meg), amelyek a hely építészeti elemeit idézik. Ez a helyzet a rács esetében is, amit említettél... A milliméterpapírt az álmennyezetekről mintázott gipszmacettek miatt kezdtem el használni. Egyes munkáimban pedig, például az *Atelier/ Soft machine* című videóban, mint önálló elem jelenik meg.

De ez igaz a másik irányban is. Azt hiszem, hogy ez a műterem azért vált fontossá a számomra, mert olyan atmoszférát, olyan esztétikumot találtam meg benne, ami már korábbi munkáimban is jelen volt.

MD: Felmagasztalod a műtermet, mint a készülőben levő mű láthatatlanságának és idegenségének helyét. Mit jelent számodra a műterem?

SM: A megvalósítható dolgok lehetősége érdekel. A műterem anyagi és szellemi értelemben is alkotó hely, így van egyfajta hatása a munkámra. Úgy értem, hogy sajátos viszony fűz ehhez a helyhez, mivel mint műtermet virtuálisan még mindig használom. Bár már nem áll módomban, hogy ebben a 'fertőzött' térben dolgozni, még mindig megvan az a lehetőségem, hogy adatbázisként használjam, amiből időnként merítek. Olyan prototipikus műterem ez, amit magamban hordozok...

MD: ... mint egy vírust. Ez kapcsolódik a képhez, amit a munkafolyamatodról alkotok... valami, ami megállíthatatlanul terjed.

SM: Szeretem hagyni, hogy a munkám lebegjen, hogy olyan irányba alakuljon, amilyenbe akar. A fertőzés gondolata is abban az értelemben érdekel, hogy könnyen terjed. És itt nem a járványokról beszélek. Ez a történet a műteremhez kapcsolódik, és egyfajta új minőséget, valóságot, - még általánosabban - kultúrát inspirál.

MD: Mi határozta meg a kép nézőpontját?

SM: Nem akartam, hogy túl dokumentumszerű legyen. Olyan nézőpontot és perspektívát választottam, ahonnan a látvány a legmegkonstruáltabbnak tűnik. Ilyen módon különleges látogatásra hívom a nézőt a műteremben: nem állunk meg az installációk és a rajzok előtt, szemünk magát a műtermet vizslatja, aminek megvan a saját története.